

УДК 316.344.42:316.3/.7](477)

М. І. Пірен,
доктор соціологічних наук,
професор кафедри педагогіки
та соціальної роботи,
Чернівецький національний університет
ім. Юрія Федьковича, заслужений діяч
науки та техніки України

КОНСТРУКТИВНЕ МИСЛЕННЯ ЕЛІТ ЩОДО ТВОРЧОСТІ ТА ЄДНОСТІ СУСПІЛЬСТВА – ДОРОЖНЯ КАРТА ДЛЯ ПОЗИТИВНИХ ЗМІН В УКРАЇНІ

Служіння народові та сприяння
динамічному розвитку
держави – найважливіше покликання
його еліти.

Народна мудрість

У статті розкрито роль конструктивного мислення еліт щодо творчості та єдності суспільства для позитивних змін у сучасній Україні. Наголошено на необхідності утверджувати нове, конструктивне мислення еліт у суспільстві, яке прийде на зміну психології меншвартості, та віднайдення механізмів щодо формування психології державного народу з метою утвердження нового, демократичного, гуманістичного, інноваційного мислення та публічного підходу до управлінської культури в територіальних громадах і суспільстві.

Ключові слова: еліта, конструктивне мислення, зміни світогляду, державна психологія, молодь, міграція, управлінська культура, професійна компетентність, просвітницька робота, єдність суспільства, територіальна громада.

M. I. Piren,

*Doctor of Social Sciences, Professor, Honored Worker of Science of Ukraine,
Yuriy Fedkovych Chernivtsi National University,
Head of the Chair of Social Work and Social Administration*

THE CONSTRUCTIVE THINKING OF ELITES AS OF SOCIETAL CREATIVITY AND UNITY – ROAD MAP FOR POSITIVE CHANGES IN UKRAINE

The article reveals the role of constructive thinking of elites on the unity of society for positive changes in modern Ukraine. For this purpose, it is important to establish a new, constructive thinking of the elites in society to change the psychology of inferiority and to find mechanisms for the formation of the psychology of the people in order to establish a new, democratic, humanistic, innovative thinking and a public approach to management culture in the territorial communities and society on the constructive public duty.

Key words: elite, constructive thinking, changes in outlook, state psychology, youth, migration, management culture, professional competence, educational work, local community.

Постановка проблеми. Глобалізаційні виклики, динаміка суспільно-політичних змін, міграційні процеси, “гібридна війна” сприяли появі нових підходів до дослідження буття народу, зокрема в системі кадрової політики та управлінської культури в сучасній Україні. Сьогодні конструктивне мислення політико-владної та освітянської еліт має бути спрямоване на творчість, єдність суспільства та виступати дорожньою картою для позитивних змін в українському суспільстві.

Підставами для віри в майбутній ефективний розвиток України, як справедливо наголошує В.Андрущенко, є низка об’єктивних чинників, а саме:

- наша історія, досвід боротьби за державність;
- потужний природно-ресурсний та індустріально-технологічний потенціал, який має Україна;
- працьовитий народ, високоінтелектуальний людський потенціал;
- бажання більшості суспільства утвердити демократію та якісні змінити в державі [1].

На доповнення до цього слід виділити сильні людські традиції, терпимість, демократичну культуру тощо. Так, ще від

Т.Г.Шевченка ми маємо пам'ятати про спадок-дороговіз, який він залишив нам як символ віри в майбутнє: “Учіться, брати мої, думайте, читайте, чужого навчайтесь, свого не цурайтесь”.

Сьогодні український народ, якщо хоче змін на краще повинен культивувати готовність до змін. У суспільстві еліта має формувати сучасну дорожню карту майбутнього, починаючи зі змін світоглядних засад на кшталт того, про що у свій час писав В.Липинський, наголошуючи на тому, що “Україну нам ніхто не побудує, якщо ми самі її не побудуємо”.

Тому сьогодні політико-владна та освітянська еліта покликана вести серйозну фахову, продуману просвітницьку роботу на засадах конструктивного мислення, починаючи від територіальних громад і далі до владних верхів із гаслом: “Що доброго для змін можу зробити Я?”.

Аналіз останніх публікацій за проблематикою та визначення невирішених раніше частин загальної проблеми. У цьому контексті є ціла низка змістовних, на наше бачення, праць, а саме: В.Андрущенко, В.Бега, М.Боришевського, Т.Василевської, Л.Гонюкової, В.Гошовської, Л.Карамушки, В.Карлової, Л.Пашко, О.Петроє, О.Пухкала, Г.Філіпчука та ін.

Формулювання цілей (мети) статті. Метою статті є здійснення теоретико-методологічного аналізу взаємозв'язку світоглядних засад, конструктивного мислення еліт для віднайдення ефективних шляхів та механізмів для єдності суспільства з метою реалізації європейських цінностей та нових стандартів публічного управління для успішного розвитку України.

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Справа тепер за політико-владною та освітянською елітами, фахівцями інтелектуалами і практиками, які мають визначити для кожного (кожної соціальної групи, кожної галузі, регіону і держави загалом) вектор практичної діяльності, спрямований на демократизацію суспільства. Важливо не втрачати час, оскільки велика кількість інтелектуалів залишають Україну через безробіття та проблеми виживання [10].

Викликом для сучасної політико-владної та освітянської еліт України сьогодні є те, що стратегія європейського вибору потребує мудрого осмислення механізмів його реалізації. Перехід від дер-

жавної економіки до ринкової, від тоталітаризму до демократії, від моноідеології до ідеологічного плюралізму і справжньої свободи, базованої на духовності та відповідальності, – усе це потребує професійної мудрості та розсудливості еліт усіх рівнів. Саме це є дорожньою картою, загальною відповіддю на запитання про конструктив для змін в Україні. Потрібні теж ефективні інновації для оздоровлення управлінської культури, суспільних інститутів, які прониклись лозунговою ідеологією, а не механізмами інновацій для утвердження нових технологій.

Нинішнє українське суспільство розбалансоване так званою гібридною війною на Сході України, обіцянками провладних партій, корупцією, відчуженістю керівної еліти від народу, представниками якої є здебільшого випадкові особистості, які не мають досвіду ефективного професійного управління великими соціальними системами. Вказані явища сприяють появі суспільного негативу та створенню корумпованої олігархатом квазіеліти, яка не володіє високим рівнем професійності, управлінської культури в інститутах влади, на всіх напрямках суспільного управління, що й призвело до розгулу непрофесіоналізму, суб'єктивізму, розгнужаної корупції, безвідповідальності та “свояччини” в суспільних нішах.

Така “псевдоеліта” нав'язала суспільству стійку недовіру до влади, науки, культури, загальнолюдських цінностей, спалювала “національну мрію” українського народу щодо цивілізованої самостійної держави. Вона досить активно потурбувалася про власне багатство, про присвоєння собі відповідних наукових звань і ступенів, тим самим засмітила духовне і соціально-політичне поле українського соціуму обіцянками, які залишаються в повітрі, бо нічого не збудовано, нічого особливо схвального не запропоновано [15]. Для викорінення цього негативу потрібна серйозна професійно-інтелектуальна просвітницька робота, яка б спрямувала свідомість і мислення на творчість для державотворення та утвердження демократичних цінностей.

Переосмислення негативів українського суспільства з державно-фактичних позицій потребує сьогоднішнього недолуга приватизація більшості стратегічно важливих підприємств. Питання: “Чи потрібен у такій мірі експорт сировинних ресурсів?” Яким чином запобігти забрудненню навколишнього середовища, що викликано

неувагою окремих керівників-власників промислових об'єктів до модернізації виробництва? Як зрештою вирішили питання низької заробітної плати працівникам, що позбавила частину молоді стимулу до здобуття серйозної освіти, що й призвело в підсумку до синдрому непотрібності наукових знань на користь низької інтелектуальної освіти, і в результаті до відпливу інтелектуалів з України в більш розвинуті країни світу.

Наведені проблеми спровокували спад економіки, низький життєвий рівень народу, вплив молоді до інших країн. Ці проблеми повинні бути в центрі уваги уряду, політичних партій та представників судової системи. Проблема полягає в тому, що до них в українському суспільстві сформовано високий рівень недовіри. Найбільше пересічних громадян недовіряють державним та регіональним чиновникам, судовій гілці влади, прокуратурі, політехнологам, засобам масової інформації, які не прагнуть бачити в суспільстві позитив, щоб сформувати імідж України у світі, а культивують факти інтелектуальної недосконалої та "фінансового жебрацтва" у США та інших країн.

За даними соціологічної служби Центру Разумкова щодо результатів опитування з 21 до 26 квітня 2017 р. то, серед 2018 респондентів віком від 18 років у всіх регіонах України, за винятком окупованих територій, отримано такі результати: Президенту України довіряють 22% громадян, не довіряють – 71,9%; уряду довіряють 12,8% , не довіряють – 81,9%; Національному банку – відповідно 11,7% і 81,9%; Верховній Раді України – відповідно 9% і 86,6%; прокуратурі – 9,5% і 83,3%; судам – відповідно 7% і 86,6%; Національному антикорупційному бюро України довіряють 64,8%. Довіру до державного апарату (чиновників) висловило 7,9% опитуваних, недовіряють 87%. Український низький рівень довіри мають політичні партії (відповідно 8,6% і 83,5% [1, с. 14]). Наведені факти є серйозним сигналом для осмислення проблем з метою формування дорожньої карти єдності та згуртованості суспільства на реалізацію реформ, які повинні утверджуватися ефективними сучасними механізмами.

Успішне реформування держави не може здійснюватися без переважання консервативного мислення політико-владної еліти на сучасне інноваційно-конструктивне та на зміни неефек-

тивного, успадкованого від минулого, державного управління на сучасний патріотичний, інтелектуальний, духовно-культурний, фахово-професійний, соціальний підхід щодо реформ, які повинні базуватися на європейських цінностях.

До загальної стратегії модернізації сучасного українського суспільства на основі європейських стандартів як доміанти змін слід віднести:

- усвідомлення кожним громадянином українського суспільства сутності європейських цінностей;
- необхідність використання новітніх інформаційно-комунікативних технологій;
- спрямування світоглядної готовності громадян до змін;
- утвердження шляхом професійної підготовки та просвітницької роботи щодо важливості формування державницької свідомості громадянина, професіонала, державного службовця на рівні державної психології, відповідальності за внесок кожного в державотворення;
- орієнтацію свідомості урядовців усіх служб у державі на принципи справедливості, рівноправності та гідності щодо обов'язків перед власним народом за демократичні зміни й успіх державотворення;
- віднайдення механізмів для повернення довіри народу на краще життя шляхом турботи про соціальну захищеність людини, злагоду, повагу до людини, так звану політику людиноцентризму тощо.

На сучасному етапі українське суспільство трансформується на соціально-орієнтоване суспільство з прозорою демократією. Саме тому йде заміна окремих догматів минулого на європейську шкалу цінностей, моральне і духовне оздоровлення транзитного українського суспільства, де зростає значення культури, професійної етики, високої культури спілкування в процесі людської взаємодії з метою поступового позбавлення людей від тягара корупційних проявів до чесного служіння державотворенню та громадянам держави.

За наявного прояву змін в Україні має місце ще важлива вічно-світова проблема між поколіннями. Молодь торує свою історію, але проблемою є те, що має місце сьогодні високий рівень впливу її з України в більш стабільні суспільства. Проте, за свід-

ченням соціологічного дослідження, усе ж 61% молоді на постійне місце проживання з України їхати не бажає [1, с. 15].

Осмилюючи проблеми молоді та освіти, мусимо визнати наявність суспільно-політичних та освітянських проблем, оскільки освіта в Україні потребує збільшення фінансування, а правильніше – більш ефективної фінансової стратегії для реалізації сучасної освітньої реформи, яка пов'язана з політикою демократизації українського суспільства. Реформаторські кроки, здійснені завдяки впровадженню Державної національної програми “Освіта” (Україна на ХХІ століття) та Національної доктрини розвитку освіти України у ХХІ столітті, що забезпечують створення національної системи освіти, не розв'язали фундаментальних проблем стратегічного розвитку освіти, стабільної ефективної підготовки, інтелектуального потенціалу в Україні.

Глобалізація, швидкий розвиток інформаційних та комунікаційних технологій прискорили динаміку запотребованості соціально-економічного розвитку та докорінним чином позначилися на сприйнятті необхідності реформ громадянами України. На зміну традиційно-ієрархічним, авторитарним і нормативним моделям, запотребована зміна моделей діалогу владної еліти з громадянами. Саме тому повинна бути сформована дорожня карта нової моделі діалогу у сфері публічного управління, що заснована на соціальному діалозі влади та народу [10].

Сприяючи формуванню спільних підходів до реалізації демократичних реформ, соціальний діалог між органами державної влади, органами місцевого самоврядування в територіальних громадах, організаціями роботодавців і профспілок є перевіреним фактором дієвої політики сучасних правових, успішних держав, які розвивають національну соціально-орієнтовану ринкову економіку, спрямовану на соціально-правове забезпечення людини та успішний розвиток країни. Предметне поле соціального діалогу як дорожня карта змін для сучасної України охоплює сфери трудових відносин, соціального захисту людей з інвалідністю, пенсіонерів, соціального забезпечення, податкової політики, соціально-економічної політики та регіонального розвитку, зокрема територіальних громад, інвестицій, експорту, захисту прав споживачів та конкуренції.

Дорожня карта змін, базуючись на соціальному діалозі, актуалізує технології багатосторонніх ініціатив в українському суспільстві та діятиме як каталізатор реформ, інновацій, що забезпечують консенсус, прозорість, відкритість, інституційну та політичну відповідальність учасників. Це сприятиме співпраці між усіма структурними галузями суспільства, де важливу роль відіграватиме державна кадрова політика [14].

Для того щоб по-сучасному, професійно продумана стратегія розвитку України позбулася негативу та реалізувала реформування, сучасна державна кадрова політика повинна базуватися на таких складових:

- загальнолюдських цінностях і філософії гуманізму;
- Конституції України, європейських принципах публічного права та управління;
- основних засадах сучасної демократії, що передбачає свободу вибору професії особи, творчу конкуренцію, гармонію прав і обов'язків;
- урахуванні нових тенденцій сучасного розвитку суспільств і становлення постіндустріальної інформаційної цивілізації, яка базується на інноваціях, творчості та знаннях;
- принципах соціального діалогу та партнерства, рівноправного залучення всіх заінтересованих осіб до процесів формування та реалізації кадрової політики;
- досягненнях гармонії та поєднанні теорії й практики, що формується на найновіших ідеях відповідно до потреб часу щодо прогресивного суспільного розвитку [12].

Отже, слід наголосити, що реформування кадрового забезпечення України є одним з пріоритетних напрямів “Стратегії державної кадрової політики України на 2012–2020 роки”.

Виходячи із сучасних українських реалій особливе місце в процесі змін та реалізації державної кадрової політики України посідає підвищення ролі молоді як пріоритетного напрямку розвитку кадрового потенціалу держави, від якого багато в чому залежить реалізація та ефективність реформ, демократизація і стабілізація українського суспільства на етапі суспільних викликів.

Формування та реалізація державної нової, ефективної кадрової політики в сучасній Україні має здійснюватися на засадах

системної діяльності, яка поєднує науково-методичні, політико-правові, соціально-економічні, морально-психологічні, соціокультурні, управлінські, інноваційні напрями та високий рівень професійно-фахової компетентності майбутнього спеціаліста й керівника-управлінця.

Професійна компетентність фахівця в сучасному українському суспільстві сьогодні це передусім:

- знання справи, що передбачає глибоке розуміння суті виконуваних завдань та їх уміле вирішення;
- необхідний досвід для виконання поставлених завдань, що вирішуються;
- оволодіння досвідом у певній галузі;
- активне володіння його кращими досягненнями; почуттям відповідальності за досягнуті результати;
- здатність навчатися упродовж життя та на власних помилках і вносити корективи в процесі досягнення мети.

Саме такого розуміння фахової компетентності не вистачає в багатьох державних та місцевих керівників, зокрема в територіальних громадах.

Отже, у процесі фахової підготовки майбутніх спеціалістів у закладах вищої освіти та фахової просвітницької роботи в територіальних громадах слід мати на увазі, що професійне становлення особистості є процесом як навчання, так і усвідомлення творчо підходить до виконання професійних завдань, усвідомлення власних потенційних можливостей до готовності навчатися упродовж життя. Це безупинний процес, що розпочинається з моменту вибору професії, триває упродовж усієї професійної діяльності та завершується за умови її припинення. Сьогодні система державної служби країн Європи, публічної управлінської культури базується на основі інновацій, професійної компетентності та відповідальності за справу. Саме такий підхід розпочали впроваджувати в трудову та управлінську культуру українці на сучасному етапі реалізації реформ.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Здійснений у статті аналіз свідчить про те, що в перехідних суспільствах важлива роль належить дієвості політико-владної та освітянської еліт, формуванню нею ефективної соціальної політики та організації практичної роботи соціальних служб в інтересах

покращення життя людей, державотворення, ліквідації прорадянських стереотипів, утвердження європейських стандартів в управлінській культурі та в системі людської взаємодії з метою формування гідного іміджу України у світі.

Українське суспільство на етапі змін також потребує кадрів, які уособлюють такі основні якісні вимоги, як: професіоналізм, компетентність, інноваційне мислення, порядність, відповідальність, патріотизм, готовність постійно навчатися. У процесі змін саме від кадрів залежить ефективність реалізації реформ, які б вели Україну по демократичному шляху розвитку і створили б умови для такої соціальної держави, яку поважатиме світ за її соціально-політичні надбання щодо поваги до людини, захисту нужденних, прогресивних змін щодо захисту екології та збереження природних ресурсів для майбутніх поколінь. Ось над чим повинна працювати освітянська та політико-владна еліта України на сучасному етапі державотворення.

Список використаних джерел

1. Андрущенко В. П. Українське життя в транзиті: природа, особливості, ознаки / В. П. Андрущенко // День. – 2018. – 11–12 трав. – С. 14–15.

2. Боришевський М. Й. Особистість у вимірах самосвідомості: [монографія] / М. Й. Боришевський. – Суми : Видавн. будинок “Еллада”, 2012. – 608 с.

3. Василевська Т. Е. Особисті виміри етики державного службовця : монографія / Т. Е. Василевська. – Київ : НАДУ, 2008. – 336 с.

4. Гонюкова Л. В. Гнучка демократія (Liguind democasy) як виклик сучасному державному управлінню / Л. В. Гонюкова, В. В. Атаманчук // Інституційне забезпечення кадрової політики у державному управлінні: становлення та розвиток : матеріали щоріч. Всеукр. наук.-практ. конф. за міжнар. участю (м. Київ, 29 трав. 2015 р.) / за заг. ред. Ю. В. Ковбасюка, А. І. Семенченка, С. В. Загороднюка. – Київ : НАДУ, 2015. – С. 216–217.

5. Згуровський М. Острів прориву науки та інновацій / М. Згуровський // Голос України. – 2018. – 29 лют. – № 10 (6795). – С. 8.

6. Карамушка Л. М. Психологія підготовки майбутніх менеджерів до управління змінами в організації : монографія /

Л. М. Карамушка, М. В. Маскальов. – Київ ; Львів : Сполом, 2011. – 216 с.

7. Карлова В. В. Державотворчий потенціал самосвідомості : монографія / В. В. Карлова. – Київ : НАДУ, 2012. – 396 с.

8. Колос В. В. Управління державою III тисячоліття, або стратегія і тактика побудови Української національної держави / Б. Колос. – Львів : Ініціатива, 2004. – 976 с.

9. Пашко Л. А. Людські ресурси у сфері державного управління: теоретико-методологічні засади : монографія / Л. А. Пашко. – Київ : НАДУ, 2005. – 236 с.

10. Петрос О. М. Соціальний діалог у державному управлінні: європейський досвід та українські реалії : монографія / О. М. Петрос. – Київ : НАДУ, 2012. – 304 с.

11. Пірен М. І. Соціологія молоді в контексті фахово-просвітницької та громадянської готовності до діяльності в територіальних громадах / М. І. Пірен // Соціальна робота і проблеми міграційних процесів у глобалізованому світі : матеріали міжнар. наук.-практ. конф. (м. Чернівці, 3–4 трав. 2018 р.). – Чернівці : Чернівець. нац. ун-т, 2018. – С. 184–189.

12. Пірен М. І. Стратегія управлінської культури в соціальній роботі територіальних громад : навч. посібник-практикум / М. І. Пірен. – Чернівці : Чернівець. нац. ун-т, 2017. – 328 с.

13. Пірен М. І. Просвітницька робота в територіальній громаді : професійно-світоглядні засади реалізації : навч. посібник-практикум / М. І. Пірен. – Чернівці : Чернівець. нац. ун-т, 2018. – 360 с.

14. Пухкал О. Г. Модернізація державного управління в контексті розвитку громадянського суспільства в Україні : монографія / О. Г. Пухкал. – Київ : Видавн.-поліграф. центр “Київ. ун-т”, 2010. – 287 с.

15. Філіпчук І. І. Націєтворчість освіти : монографія / Георгій Філіпчук. – Чернівці : Зелена Буковина, 2014. – 400 с.

References

1. Andrushchenko VP Ukrainian life in transit: nature, peculiarities, signs // Day, May 11–12, 2018. – P. 14–15.

2. Boryshevsky M.Y. Personality in measurements of self-awareness: [monograph] / M. Y. Boryshevsky. – Sumy : Publishing House “Hellas”, 2012. – 608 p.

3. Vasilevskaya T. E. Personal Measurements of the Civil Servant Ethics : Monograph / T. E. Vasilevskaya. – K: NAPA, 2008. – 336 s.
4. Gonjukova LV, Atamanchuk V.V. Flexible democracy (Liguind democracy) as a challenge to modern state governance. Institutional provision of personnel policy in the public administration: formation and development: Materials annually. Vseukr. science-practice conf. between the public participation (Kyiv, May 29, 2015) / per coalition. Ed. Yu.V. Kovbasyuk, AI Semenchenko, SV Zagorodniuk K: NAPA, 2015 – P. 216–217.
5. Zgurovsky M. Island The breakthrough in science and innovation // Voice of Ukraine. – No. 10 (6795), February 29, 2018 – P. 8.
6. Karamushka L.M., Maskalov M.V. Psychology of preparing future managers for managing change in organization: monograph / L. M. Karamushka, M. V. Maskalev. – K.-Lviv: Spolom, 2011. – 216 p.
7. Karlova V.V. State-building potential of self-awareness: monograph / V. V Karlova. – K. : NAPA, 2012. – 396 p.
8. Kolos V. V. The management of the state of the third millennium, or the strategy and tactics of building the Ukrainian national state / B. Kolos. – Lviv : Initiative, 2004. – 976 s.
9. Pashko L. A. Human resources in the field of public administration: theoretical and methodological principles : monograph / L. A. Pashko. – To : NAPA, 2005. – 236 s.
10. Petroe O. M. Social Dialogue in Public Administration: European Experience and Ukrainian Realities: Monograph / O. M. Petroe. – K: NAPA, 2012. – 304 p.
11. Piren M. I. Sociology of Youth in the Context of Professional Education and Citizenship Readiness for Activities in Territorial Communities // Social Work and Problems of Migration Processes in a Globalized World: Materials of the International Scientific and Practical Conference (Chernivtsi, May 3–4, 2018) – Chernivtsi: Chernivtsi National University. un-t, 2018. – 282 s. – P. 184–189.
12. Piren M.I. Strategy of management culture in the social work of territorial communities: teaching. manual-workshop / M. I. Piren. – Chernivtsi : Chernivtsi National Unt., 2017. – 328 pp.
13. Piren M. I. Educational work in the territorial community: professional-ideological principles of realization: teaching. manual-workshop / M. I. Piren. – Chernivtsi: Chernivtsi National un-t, 2018. – 360 s.

14. Pukhkal O. G. Modernization of public administration in the context of the development of civil society in Ukraine : Monograph / O. G. Fumbled. – K. : Publishing Polygraphic Center “Kyiv University”, 2010. – 287 pp.

15. Filipchuk I. I. Nation-building education. Monograph / Georgy Filipchuk. – Chernivtsi : Green Bukovina, 2014. – 400 s.

Summary

Globalization challenges, the dynamics of socio-political changes, migration processes, “hybrid war” contributed to the emergence of new approaches to researching the existence of the people, in particular in the system of personnel policy and managerial culture in modern Ukraine. Today, the constructive thinking of the politico-power and education elites should be aimed at creativity, unity of society and speeches – a road map for positive changes in Ukrainian society.

Today, the Ukrainian people, if they want some changes for a better life, must cultivate readiness for change. In society, the elite must form a modern road map of the future, starting with changes in ideological principles, such as what V.Lipinsky wrote in his time, emphasizing that “Ukraine will not build us unless we build it”.

The rethinking of the negatives of the Ukrainian society, from the state-professional positions now also requires the privatization of most strategically important enterprises. The question: “Is it necessary to export raw materials to such an extent?” How to prevent environmental pollution caused by the inattention of individual heads of industrial property owners to modernize production, low wages for workers, which deprived some of the young people of the stimulus for serious education, which led to a syndrome of unnecessary scientific knowledge in favor of low intellectual education, or the outflow of intellectuals from Ukraine to more developed countries of the world.

Successful reform of the state can not be carried out without restarting the conservative thinking of the political and ruling elite on the modern innovative-constructive and on the changes in the ineffective, inherited from the past, state administration to the modern patriotic, intellectual, spiritual and cultural, professional-professional, social approach to reforms that should be based on European values.

The general strategy of modernizing modern Ukrainian society based on European standards, as the dominant changes, should include:

- awareness of every citizen of Ukrainian society of the essence of European values;
- the need to use the latest information and communication technologies;
- directing the world's readiness of the citizen to change;
- an approval through professional training and educational work on the importance of forming the state consciousness of a citizen, a professional, a public servant at the level of state psychology, responsibility for each contribution to state creation;
- an orientation of the consciousness of the government officials of all services in the state on the principles of justice, equality and dignity in relation to duties towards their own people for democratic change and the success of state-building;
- the finding mechanisms to restore the people's confidence in a better life, by caring for the social security of the person, the consent, respect for the person, the so-called politics of human-centeredness, etc.

Ukrainian society at the stage of change also needs the personnel, which embody such basic qualitative requirements as: professionalism, competence, innovative thinking, decency, responsibility, patriotism, readiness to study constantly. In the course of the change, the personnel decide on the effectiveness of the implementation of reforms that would lead Ukraine on the democratic path of development and create conditions for such a social state, which will respect the world for its socio-political treasures of respect for the person, protection of the needy, progressive changes in environmental protection and conservation natural resources for future generations. That's what the educational and political-ruling elite of Ukraine should work on at the present stage of state-building.